

BİLİM DEDEKTİFLERİ Güç Taşı

ilk genç
T
timas

Emir Hersan & Sevil Bal

Hevhava... Hev havis luhuhu fahihiaiiiiis... Hiv hiki... Bir... Ses deneme... Ses... Tamam, şimdi oldu galiba. Merhaba! Ben, canis lupus familiaris. Bu Latince adımdır. Çok azıcık Latince biliyorum, evet. Bu bana bilimsel bir hava katıyor.

Biraz kendimden bahsedeyim. Adım Çamur. On bin yıldan fazla bir süredir insana arkadaşlık yapan bir türün üyesiyim. İnsanlar, mağaralardan çıkıp köylerde oturmaya başlayınca bana güvendi. Evlerini ve evcil hayvanlarını korudum. Evet beni beslediler, ama onlara olan yakınlığının tek sebebi bu değil. İçim iflah olmaz şekilde insan sevgisiyle doludur benim. Sıcak bir bakış yelkenleri suya indirmeme yeter; hemen kuyruğumu sallar, sevgi görme hevesine kapılırım. Yaklaşmamız bazen sizleri korkutuyor, bunu anlayabiliyorum. Güçlü

çenemiz ve sivri dişlerimiz var sonuçta. Geçmişinde acı şeyler yaşamış bazı hırçın arkadaşlar, elindeki bu imkânı kullanabiliyor.

Ama türüm hırçınlıktan çok sevgi ve sadakatiyle ün salmıştır. Öyle ki bu sadakatin heykelleri bile dikilmiştir. İşte benim de hayalim Edinburg'a ve Tokyo'ya gitmek. Bobby'yi ve Haçiko'yu ziyaret etmek. Bu ikisi bizler için efsane. Sahipleri öldüğü hâlde onları senelerce beklemişler. Umarım bir gün heykellerine yüz sürme, koku bırakma şansım olur. Hayallerim olduğuna şaşırdınız mı? Pek çok kişi buna ihtimal vermez. Salyalı olabiliriz ama bizim de duygularımız var.

Duygularımdan bahsetmişken... Yaklaşın, en çok neyden korktuğumu söyleyeceğim size. Üç başlı köpek Kerberos! Binlerce yıl önce, Zonguldak'ta, Cehennemağzı diye bir mağarada yaşamış. Bunun bir efsane olduğunu biliyorum ama ya gerçeklik payı varsa diye de düşünmeden edemiyorum. Ondan öyle korkuyorum ki bazen rüyalarım giriyor. Evet, tıpkı sizler gibi rüya da görüyorum. Hepsi de korkunç değil. Çocuklarla birlikte koşturup durduğumu görürüm bazen. En sevdiğim rüya budur. Biz köpekler çocukları o kadar çok seviyoruz ki... Sizlerle çok ortak noktamız var.

Bizler de küçük kaşifler gibi, gizli saklı kalmış şeyleri, kuytu köşeleri karıştırmayı severiz. Bir

keresinde Fransa'da yaşayan atalarımdan biri, bu keşifçi merakı sayesinde bilinen en eski mağarayı koklaya koklaya buluyor: Lascaux. İtalya'daysa üç çocuk bir köpeğin peşine düşerek Borgio Verezzi Mağarası'nı bulmuş. İşte en çok görmek istediğim yerler arasında kesinlikle bu mağaralar var. Hem ürkütücü hem de heyecan verici.

Hiiuuuuuu...oo

Aslında bir mağaranın içine girmeme şu kadarcık kalmıştı. Geçen yaz bizimkilerle tatile çıktığımızda Efes Antik Kenti'nin tam önünden geçtik. Ki benim en büyük tarihî kahramanım olan Kıtırmir'in yaşadığı Yedi Uyurlar Mağarası da orada. Epey bir heyecan gösterisi yapıp havladım ama işe yaramadı ne yazık ki. O zamanlar Melis ve Barış kardeşler, şimdikinden farklıydı. Şişe

bulunmamıştı henüz. Bir antik kent ilgilerini çekecek son şeydi. Ama bilim dedektifliği işine girdiklerinden beri çok değiştiler.

O işe de benim sayemde girdiler. Bahçedeki şeftali ağacının altında saklı bir kapı olduğunu benim kaşif bur-num ortaya çıkardı sonuçta. Melis ve Barış o kapıyı açıp çukura atladıklarında, bir şişe buldular. Şişenin içinde bir fasulye tanesi, bir de kitap ayracı vardı. Fasulyeden kurumuş bir böcek çıktığını, bir damla suyla canlandığını ve Barış'la Melis'i ÇEK adında bir şirkete işe aldığını da biliyorum. Konuşurlarken her şeyi duydum. Hatta bazı şeyleri gözümle gördüm. Kitap ayracıyla saniyeler içinde binlerce yıl öncesine kadar gidip gelebiliyorlar. Melis, bir dahaki sefere beni de götürceğini söyledi. Biliyorum, karanlıkta çukura atlayıp taş kapıyı açtıkları o gece karar verdi buna.

O gece taş kapının ardında iki kutu buldular. Nasıl da merak etmiştim içlerinde ne olduğunu. Omuzlarına tırmanmaya çalıştım. Neyse ki onlar da kutuları açamadı. Neyse ki diyorum çünkü bu sayede bileti kaptım. Şimdi iki anahtar daha bulmaları gerekiyor ki kutularını açıp hediyelerine kavuşabilsinler. Anahtar demek; geçmişe gitmeleri demek, geçmişe gitmeleri demek beni de götürmeleri demek. İşte o gece beni bahçede bırakıp, içeri girdiklerinde öyle mahsun bakmıştım ki acıdı ve

bu sözü verdi Melis: **“Bir dahaki yolculuğa seni de götüreceğim.”** Eee, ünlü bir insan olan Kafka bile etkilenmiş o bakışlardan, Melis ne yapsın? “Bir köpeğin bakışlarında tüm soruların cevabı gizlidir.” demiş Kafka.

Çok geçmeden beklediğim an geldi. O olaydan iki ya da üç akşam sonraydı. Kulübemde anılara dalmış şekilde yatıyordum ki çağrıldığımı duydum. Çocuklar, bahçenin diğer köşesindeki oyun atölyesinin kapısında dikilmiş banna bakıyorlardı. Hemen kalkıp yanlarına gittim. İçeride birkaç kitap yere dizilmişti. Melis’in seçmemi istemesi üzerine ağızımla çektiğim bir tanesini yanlarına taşıdım. Burnumla bir sayfa açtım. Şaşkınlıkla kıkırdadı ikisi de. Sonra Barış kitap ayracını sayfaların arasına koydu. Onlar okudu, ben de gözlerimle takip ettim.

Gözlerime inanamadım. Saniyeler içinde evden uzaklaşıp bambaşka bir yere gelmiştik. Deniz kenarıydı. Melis ve Barış'la birlikte zeytin ağaçlarının arasındaydım. Daha kafamı toplayamadan burnuma yabancı bir çocuk kokusu çarptı.

Başımı çevirir çevirmez onunla göz göze geldim. Kaslı kol ve bacaklarını açıkta bırakan kıyafetiyle küçük bir savaşçı, tam karşımda duruyordu.

Anlaşılan gelir gelmez birine meydan okumak zorundaydım. Yabancı çocuğa baktım, dudagımı dişimin üzerine doğru sıyırdım ve şöyle dedim: “Melis ve Barış’a zarar vermeyi aklından bile geçir-

me!” Sözcüklerim şu şekilde anlaşılıyordu: **“Hrrrrr”** Ya da anlaşılmıyordu. Çünkü bu yaptığımı kimse fark etmedi. Sanırım bu hareketi ayna karşısında çalışıp biraz geliştirmeliyim.

Çocuklar el sıkışıp tanıştı. Bana da Melis’in yanında sessizce durup konuşmalara kulak vermek düştü. Küçük savaşçının adı Spartiatis’miş. Yıl, milattan önce 350! Ege kıyılarındaymışız. Hav be! Demek gözlerimizi kapatıp açana kadar koskoca bir denizi geçip karşı kıyıya ulaşmıştık. **“Hey! Ben de Çamur!”** anlamında havladım. Sanırım bu sözcüklerim de pek duyulmadı. Neyse.

Spartiatis eliyle küçük bir patikayı işaret etti ve **“Önden buyrun!”** dedi. Bodur çalılıkların arasındaki toprak yolda yürümeye başladık. Yalnız Spartiatis hepimizin arkasından geliyordu. Pek konuşkan biri değildi. Bu şekilde bir çeyrek saat yol aldık. Epey susamıştım. Çocuklar da yorulmuş görünüyordu. Neyse ki bir dere kenarına geldik ve arkamızdan gelen rehberimizin sesiyle mola verdik. Dalgalanan yansımama eğilip kana kana su içtim. Sonra, bir incir ağacının gölgesine kendini atan dostlarımla yan yana bir yer bulup çenemi yere yasladım.

Biz yayılmış yorgunluk atarken Spartiatis oturmadı bile. Her an ağaçların arasından ya da dereden biri gelip saldıracakmış gibi tedirgin bakışlarla sağı solu kolluyordu. Bu çocuğun nesi vardı böyle? Bir tehlike olsa kokusunu alıp havlamaz mıydım? Bana güvenip biraz dinlense ne olurdu sanki? Aklımdan geçeni Melis dile getirdi:

“Sen yorulmadın mı Spartiatis? Yanımıza gelsene...”

Etrafı kolaçan etmeyi bırakmadan cevap verdi:

“Hayır! Ben yorulmam!”

Bunu bağırarak söylemişti. Ağacın altında sere serpe yatan Barış doğruldu:

“Sert birisin değil mi dostum? Peki, misafirlerine bağırarak seni cesur mu yapıyor?”

Spartiatis utanmış gibi ağzını kapadı ve açıklama yapmaya başladı:

“Hayır, hayır... Bu tamamen alışkanlık... Liderimiz bize en ağır idmandan sonra bu soruyu sorar ve ‘Hayır, ben yorulmam!’ diye bağırarak cevap veririz. Eğitimin bir parçası...”

Nasıl bir eğitim almıştı bu çocuk böyle? Bir an kendini rahat bırakamıyordu. Melis meraklı bir sesle, “Bu ne eğitimi böyle?” diye sorunca, Spartiatis oturmasa da çömelerek anlatmaya başladı:

“Ben Spartalıyım. Tehlikelere her zaman hazırlıklı, savaşçı devlet Sparta. Bebekken beni soğuk havada dışarı bırakmışlar. **‘Sağlamsa yaşasın, zayıfşa ölsün...’** Ben bu testi atlatmışım ama iki kardeşim Taygetos Dağı’nda ölüme terk edilmiş. Sadece yedi yaşına kadar ailemle kaldım. Sonra beni güçlü bir savaşçı olarak yetiştiren asıl aileme yani ait olduğum Sparta’ya verildim. Soğuk havada bile ırmakta yıkanırız, yaz ve kış ince kıyafetler giyeriz. Tatsız tuzsuz yemek yeriz; gevşekliğe, keyfe alışmayalım diye. Atinalılar gibi matematik ya da felsefeyle vakit geçirmeyiz. Vücut antrenmanları ve marşlar eşliğinde durmadan bedenimizi güçlendirmek için çalışırız. Ancak bu şekilde bize emanet edilen zayıfları koruyabiliriz.”

Duyduklarım karşısında boğazım düğümlenmişti. Melis ve Barış’a baktım. Onlar da etkilenmiş görünüyordu. İçlerinden **“vah vaah”** diyormuş gibi acıklı bakıyorlardı. Melis kardeşine yavaşça fısıldadı:

“Ona karşı nazik ol lütfen. Baksana aldığı eğitime... Güçlü görünmek istemesini anlamaya çalış...”

Kulağına söylenenleri başıyla onaylayan Barış kalkıp Spartiatis'in yanına gitti ve onunla omzunu tutarak konuştu:

"Bir yanlış anlaşılma oldu, kusura bakma. Dost muyuz?"

"Elbette!" dedi Spartiatis. Ancak sonraki sözleri bunu doğrulamıyordu:

"Hadi yola devam edelim! Sizi bir an önce Atina polisine götürmeliyim, görevim bu..."

Polis mi? Nefes almayı bir anda durdurdum çünkü ağzım açık kaldı. Ev sahibimizin dostluk anlayışı salyama yaşartmıştı doğrusu! Bizimkiler de şaşkındı:

**"Bizi tutuklatmak mı istiyorsun?
Şuçumuz ne peki?"**

Spartiatis ilk kez azıcık da olsa gülümsedi:

"Ne tutuklanması canım... Polis, bizim şehirlerimize verdiğimiz isim. Her bir şehir devlet sayılır ve polis adını alır."

Hah! Neyse ki hapis haneye filan girmeyecektik. Bu iyiydi işte. Peki acaba bu yolculuğun macerası neydi?

Tam bunu merak ediyordum ki derenin içinden

koşa koşa birinin geldiğini fark edip kulaklarımı diktim.
Bağırıyordu:

“Cinayet Vaaar!”

Bu sözlere **“şrrrak”** diye bir kılıç sesi eşlik etti. Spartalı dostumuz elini omzunun üstünden geriye doğru uzatıp silahını çekmişti. Diğer eliyle de yaklaşan yabancıya doğru bizi perdeliyordu. Derenin sularını yara yara koşturan adam az sonra yanımızdaydı. Saçı sakalı birbirine karışmış, uzun elbisesi çeşitli yerlerinden yırtılmıştı. Soluk soluğa sordu:

“Katil! Katili gördünüz mü?”

Hepimiz şaşkındık. Cevap vermemizi beklemeden yanımızdan koşarak uzaklaştı. Hâlâ bağırıyordu: